

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 100 Lel
 Félévre . . . 50 .
 Negyedévre . . . 25 .
 Egyes szám ára 2 L.
 Megjelenik minden szombaton.
 Néziratokat nem adunk vissza.
 Telefonszám: 35.

DEVA ÉS VIDÉKE

Szerkesztőség:
 Regina Maria-u. 12., hová a
 lap szellemi részét illető mán-
 den közlemény intézendő.
 Kiadóhivatal:
 Deva, Regina Maria-u. 12.,
 hová az előfizetések és hír-
 detések küldendők.

Felelős szerkesztő:
 SZÉKELY LAJOS.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

Szerkesztő:
 KOVÁCS KÁROLY.

Megváltó eszmék.

Irtá: KOSZTOLÁNSZKY ISTVÁN.

A világháború befejezése után két kimagasló esemény ragadta meg az emberiség figyelmét. Az egyik: Lenin bolsevizmusa, a másik: az angol munkásság kormányrajutása. Mig előbbi válogatlan eszközökkel akarta az egész világot eszméjének meghódítani, addig utóbbi a megértés és meggyőzés szelíd fegyverével igyekszik a jövő útján magának tért hódítani.

A Lenin által megváltónak hitt eszmén: a bolsevizmuson épült mű már az összeomlás óráit éli. Nem csoda. Mert ott, ahol a hatalom átvétele és a rend helyreállítására való törekvés egy új osztálynyomás jegyében született meg, egészséges kibontakozást, gazdasági és kulturális fejlődést — még csak elképzelni is — lehetetlen. Az az irányelv, hogy a proletáriátus ragadja magához a hatalmat, sajátítson ki minden vagyonértéket és alkosson meg egy régihez hasonló zsarnok osztályuralmat, nem jelentett egyebet, mint az addig uralmon lévőknek tüzzel-vassal való megsemmisítését; hogy aztán elnyomottakból elnyomókká válva, a békének, nyugalomnak, a jólétnek, a minden téren való érvénycsüszletésnek ássák meg a sírját.

S hogy Lenin eszméjének mi lett az eredménye, azt a bolsevizmus mindeneiket felperzselő örülete és állatias kegyetlensége eléggé dokumentálja. Üldözés, elnyomorodás, kivégzések sora, földönfutók tömegeinek kétségbeesése, éhenhalás. Ezen már édes keveset javított azon tény, hogy a parasztsággal szemben egészen a magángazdálkodásig és magán-

vagyonig voltak kénytelenek engedményeket adni.

Tevékenységüket csak annál szomorubb fényben tünteti fel azon körülmény, hogy a véreitől elvett gyárakat, sőt a bányákat és petroleumforrásokat is mind bérbe adták az angoloknak, meg franciáknak. S mindezt azért, hogy elérjék államiságuk elismerését.

Szomorú jelenségek.

A mindennek legmélyéig hatolni akaró elme megdöbbenve áll meg e tények előtt s halálsápadtan mérlegeli az emberi agyban született eszmének hatását: egy egész nemzetnek saját fiait által való megsemmisítését, vagy legalább is megsemmisíteni akarását.

Hol van itt az eszmének a megváltásra irányuló igyekezete? Vagy megváltás alatt egy osztálynak s nem az egész orosz nemzet megváltását értették?

Midőn Lenin eszméje, hogy a proletáriátust a poklok éjjeléből kivessze, megvalósult és az egyedül megváltónak elképzelt bolsevizmus talpra állt, hogy hódító útját megkezdje, nem hiszem, hogy gondolt volna azokra a rettenetességekre, melyek céljának eléréséhez a legalkalmasabb eszközöknek bizonyultak.

De vajjon elérte-e?

Célja nem lehetett a minden téren való teljes megsemmisítés. Ő bizonyára építeni akart, de még azt se érthette meg halálos ágyán, hogy államiságuk elismertessék. A zsarnoki önkényt: a cárizmus vad kegyetlenségét a bolsevizmus őrvénybe váltotta fel, mely romokat-romokra halmozva; gazdasági és kulturális haladást megbénítva, kincseket érő javakat porrá zúzva, szétharcsolva; tehetségeket, tudást min-

denünnen számítva: végre is olyan helyzet alakult ki, mely világító sugár: isteni szikra hiányában a teljes pusztulással lett egyenlő.

Megváltó eszmék csak elhivatott apostolok agyában szoktak megfoganni s ha testet öltenek és tettekbe mennek át, békét, örömet, boldogságot hagynak magok után.

Lenin eszméjének útja — úgy látszik, az értékek mindenáron való megsemmisítésének keresése volt oly célból, hogy azok romjai fölött építse fel hatalmának trónját. A pusztítás sikerült is; de temetőből pezsgő életet varázsolni már nem volt képes. Sirhantja fölött az egész orosz nemzet távolba révedt szemekkel keresi ma is az Elhivatottat, aki békésebb eszközökkel vezesse a megújulás napsugaras útjára.

Nem; Lenin nem volt az az elhivatott, aki az eszmét meg is tudta volna valósítani. Ő csak arra volt predesztinálva, hogy uralmának eredményén mások okulva, a szeretet, a megértés, a meggyőzés fegyverével vivják ki népük megnyugvását, boldogságát s azáltal egész Európa, az egész világ megnyugvását is.

Am, aki legelsőnek ismerte fel a véresen durva kísérlet tévedéseit s elsőnek látta meg a helyes utat: Macdonald volt, Anglia jelenlegi kormányának elnöke, ki a mérséklet és meggyőzés vértelen fegyverével: az igazság megdönthetetlen erejével vitte keresztül, hogy az angol munkásság kezébe vehette Anglia kormányzását.

Igen; az igazi apostolok mindig a szeretet, a meggyőzés fegyverével vitték ki eszméiknek nagy diadalát; s így ama bolsevista államnak, mely a világorradalom általános bekövetkezé-

VERSEK.

Máglya.*

Legyen! . . . s megindult a Kezdetnek izzó árja
 S a Semmi talpra állt legott acéloson:
 Földre dobbant az első ember fürge lába,
 Mely ott terpeszkedett előtte várván.

Ég! . . . Föld! . . . Az ember előtt mély titkoknak zárja,
 Gombolygó köd egy ismeretlen tengeren . . .
 De fellobbant lelkének szétsugárzó lángja
 S a láthatár tisztult, bővült készségesen.

Ó, évezredeknek szüzi, ragyogó tükre,
 Melyben magára ismert egykor Ősünk:
 Mikor tudósszomjason enmagába tűnve,
 A Ma világát hagyta ránk, mely örökünk!

Hatalmas mű! Folytatása isten művének,
 Eget kihívó, hihetetlen nagy csoda:
 Hogy' kényszerítette minden rejtett kincsének
 Egybehordására — Ember akarata! . . .

S mi lett a kincs . . . Örültek-háza kapujának
 Arany kilincse, melyen vér vert patinát . . .
 Tör; majd éles pengéje Damokles kardjának,
 Testvér-vérre szomjaztatva az Ős fiát! . . .

És thyrso-bot, Bacchusnak reszketeg kezében:
 Kamagyi pálca bacchanáliák során,
 Hol ledér satyrok meztelenség mezében
 Nektárt szürcsölnek nymphák buja ajakán.

Igazság, jóság, hit, erény ígéretének
 Tűzhelye rom, melyen rég kialudt a láng;

* Közli az Ország-Világ.

Templomában nem csendül fel a hálaének:
 Sulyos istenkáromlás ma a Miatyánk!

Tavaszi csókján ujjongó rózsák illatára
 Már nem susog tündérregéket lágy zephir . . .
 Halálra üldözi viharok harsonája
 S nyomán kétségbeesés ontja könnyeit . . .

Sóhaj, panasz s orgiák keblén vad kiáltás!
 Mind-mind a végzet sötét érzetén zokog . . .
 A Ma útja: jólét, arany borju-imádás
 S örvénybe fuló csókos éjek, nappalok.

S én itt állok ez' örületnek vad tüzeiben,
 Ahol átok s nyomor fejvesztve gomolyog,
 Mint zuhatag-szülte folyam széles medrében
 Bércek és rónákról összefutott homok . . .

Ó, szent Kezdet, melynek Ember volt legszebb álma,
 Kinek útján menny szállt volna a földre le,
 Az Utókor nem mer benézni enmagába:
 Ravatalon fekszik üdvének teteme.

A léleknek egykor messze sugárzó lángja
 Csak romokra verheti fáradt sugarát:
 Az álmodott menny alágyujtott szörnyű máglya,
 Melyen az Ember áldozza fel önmagát.

Kosztolánszky István.

De pillanat csak . . .

Jöhetnek rémes, jégmetsző szelek,
 Dühönghetnek az összes elemek,
 Táncraperdülhet alattam a föld,
 Elsötétülhet felettem a Nap:
 S én mégis, mégis felvetem fejem.

Véremben élhet minden akarat,
 Mely földi ember létét rosszba fogja.
 A vágyam minden örömet
 Beteges vágygal magának kívánhat:
 Én tudobom majd mégis lelkemet.

Belémfájulhat minden szomorúság
 — Csodás-muzsikás alkonyati ének —
 Halotti maszket ölthet a világ . . .
 A könnyek folyókként
 Törhetnek át a messzi hegyeken:
 De nem törhetnek át a lelkeimen.

E pillanatban minden élet vére
 Erebben zug és ércolvasztó lángja
 Földet indítani volna tán erős.

E pillanatban Ur vagyok, tudom,
 És lábam előtt hempereg
 Ez az egész csak délibáb világ.

De jaj tudom, hogy nem tart így örökké,
 Hogy pillanat csak:

s fájó-keserű
 Jaj-hang dalol a roppant éjszakában.
 Egy kar legyint,
 Egy kéz könyörög testvérszorításért,
 Egy szív dobog a Végtől menekülve,
 Egy gondolatnak bizonytalan lángja
 Pislákol majd e roppant Föld felett,
 S egy forró könnycsepp
 Alázattal és esdeklőn,
 Mint gyémánt csillog lenn, az ut porában.

Kovács Károly.

